

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **P. A.**, zast. opatrovníkem JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem, se sídlem Hradec Králové, Šafaříkova 666, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2012, čj. OAM-43/LE-LE05-ZA04-2012, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2012, čj. OAM-43/LE-LE05-ZA04-2012 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16. 11. 2012 žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., zákon o azylu. Krajský soud o žalobě žalobce rozhodoval dne 5. 11. 2013, a to bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, se souhlasem účastníků řízení. Ve svém rozsudku konstatoval, že žalobce v žalobě namítal, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem jeho věci, neboť pro případ návratu do vlasti bude jednoznačně vystaven ohrožení života a zdraví. Důvodem jeho žádosti byly vážné zdravotní problémy, které v zemi původu nebyly adekvátně řešeny. Pokud by tam tedy setrval, byl by ohrožen nejen na zdraví, ale i na životě.

Trpí schizofrenií, v současné době má zlomeninu kyčelního kloubu a musí podstoupit operativní zákrok, jeho vycestování tak není nyní možné. Užívá pravidelně léky a dochází k psychiatrovi. Pokud by se vrátil, adekvátní léčba by mu nebyla poskytnuta. Správní orgán se dle jeho názoru snaží jeho problémy bagatelizovat, posouzení a hodnocení dostupnosti a reálnosti, jakož i kvality zdravotní péče přitom nevěnoval žádnou pozornost. V důsledku nekvalitní lékařské péče byl žalobce vystaven v zemi původu ohrožení na životě, správní orgán si neobstaral žádné podklady, ani informace, přesto tvrdí, že tomu tak není. Žalovaný se rovněž nezabýval sociální a ekonomickou situací žalobce pro případ návratu, toto hodnotil pouze okrajově. Žalobce nemá v zemi původu kde žít, se svými zdravotními problémy nemá žádné zázemí. Není zhodnoceno, jaké postavení zaujímá v zemi původu žadatel o azyl, vracející se ze západní země. Žalobce pak shrnul, že žalovanému vytýká nedostatečné přihlídnutí ke všem okolnostem věci, k ohrožení, jemuž může být žalobce vystaven. Nebyly obstarány potřebné informace k objektivnímu posouzení žádosti a tvrzením žalobce nebyla věnována dostatečná pozornost. Žalobce proto navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

K žalobě se žalovaný vyjádřil písemným podáním ze dne 17. 1. 2013, v něm uvádí, že odkazuje na správní spis, zejména žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jeho výpovědi, ale i samotné rozhodnutí ve věci, pro jehož vydání byl zjištěn skutečný stav věci. Žalovaný se zabýval všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, opatřil si potřebné podklady pro jeho vydání. Žalobce v průběhu řízení neuváděl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla být poskytnuta určitá forma mezinárodní ochrany. Zdravotními problémy žalobce se žalovaný zabýval v rámci posouzení humanitárního azylu, zjistil z podkladů, že u žalobce se nejedná o žádný mimořádný stav, na základě kterého by tato forma azylu mohla být udělena. Odkazuje zde na výpověď matky žalobce, která uváděla, že žalobci byla v zemi původu poskytována zdravotní péče v rámci možnosti, býval pravidelně hospitalizován, k léčbě byl přijat i na specializované pracoviště v Moskvě a Rjazani. Byl mu přiznán i určitý stupeň invalidity, pravidelně pobíral invalidní důchod. Žalovaný podotýká, že vyšší stupeň kvality úrovně lékařské péče v ČR či nedobré socio-ekonomické podmínky v zemi původu nejsou zákonnými důvody pro přiznání určité formy mezinárodní ochrany, v případě návratu do země původu bude žalobce ve stejném postavení a bude mít stejné podmínky jako mnoho jeho spoluobčanů s obdobnými zdravotními problémy. V Ruské federaci může o žalobce pečovat jeho matka, která rovněž v ČR žádá o udělení mezinárodní ochrany. Žádné orgány ČR neposkytují o žadatelích o azyl žádné informace zemím původu, situací takových navrátilých se osob do Ruska se žalobce zabýval, zaobstaral si o této skutečnosti potřebné informace. Byla hodnocena i obecná situace země původu v rámci posouzení doplňkové ochrany. Žalobce nebyl ve správním řízení nijak zkrácen na svých právech, bylo proto navrhováno zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

K citovanému vyjádření žalovaného pak žalobce doslal soudu repliku, v níž uvedl, že je mu známo, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nicméně správní orgán neposoudil v jeho případě, zda zde nejsou důvody, hodné zvláštního zřetele. Žalovaný považuje léčbu v zemi původu za dostupnou, avšak

nehodnotil tvrzení matky žalobce ohledně způsobu léčby, její nespokojenosti s přístupem lékařů a zdravotních sester, konečně i informaci o tom, že je krize a na léčení takových lidí nejsou peníze. Dostupnost lékařské péče tak není doložena, vyjádření žalovaného nejsou pravdivá. Žalovaný si vybral z výpovědí žalobce a jeho matky pouze skutečnosti, podporující tvrzení, že žalobce léčen byl a být tedy i může, opačná však nikoliv. Sociální a ekonomická situace žalobce nebyla hodnocena. Žalobce odkazoval i na judikaturu NSS, kdy např. v rozhodnutích 3 Azs 12/2003 a 4 Azs 31/2003 je vyjádřen zákaz libovůle správního orgánu při posuzování podmínek humanitárního azylu, v rozhodnutí ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004 pak NSS označil za smysl institutu humanitárního azylu i možnost poskytnutí tohoto v případech, neuvedených v taxativním výčtu § 12 a § 13 zákona o azylu, nicméně reagujících na stav zvláště těžkého postižení či nemoci. Žalovaný se nevypořádal dostatečně s důkazy a tvrzeními žalobce, žádné si neobstaral, nevyšel proto ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo během řízení najevo. K žalobě pak byly v doplnění připojeny kopie lékařských nálezů, konkrétně ortopedie Pardubice ze dne 4. 2. 2013, hovořící o těžké deformující koxartróze IV. stupně – plánována TEP a ze dne 17. 12. 2012, kdy byl žalobce vyšetřen a zapsán do pořadníku na TEP levé kyčle.

Soud konstatoval, že ze správního spisu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany 16. 2. 2012, z úřední činnosti je soudu známo, že tak učinila i jeho matka N. S. a jeho sestra S. Žalobce uvedl, že je státním občanem Ruska a ruské národnosti, s otcem I. P., který žije v Rusku, není v kontaktu. Do 3. 10. 2011 pobýval v Rusku, poté do 13. 2. 2012 v Belgii. Je bez vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, vojenskou službu nevykonával. Uvedl, že má odborné předpoklady v oboru obuvníků, pracoval jako kolportér novin, v Rusku pobíral invalidní důchod. Vlast opustil 3. 10. 2011 z důvodu léčby v zahraničí, po Rusku se mu ale stýská. Rodina jela autobusem do Moskvy, letadlem do Prahy a odtud pak autobusem do Bruselu. Tam požádali o azyl, ale poslali je zpět do ČR. Chtěl by zde zůstat a léčit se. Pro případ návratu do vlasti se ničeho neobává, trpí schizofrenií, má zlomeninu krčku a skoliózu páteře.

Dne 24. 2. 2012 byl s žalobcem v Příjímacím středisku Zastávka proveden pohovor, uvedl, že chodil do školy ve V., 9. třídu ukončil ve zvláštní škole, vyučil se obuvníkem, pak už byl v nemocnici a nepracoval. V Bruselu se chtěl léčit, ale vyhnali je odtamtud, v Rusku ho léčili špatně, dávali mu lék Galaparidol, po kterém mu bylo špatně, pak dostal Sanapax a Cykladol, po těch mu bylo lépe. Má nemocnou levou nohu, kterou měl v r. 2004 zlomenou, ležel 3 měsíce v nemocnici, pak i opakovaně, chtěli mu vrátit krček kloubu zpět, ale nepomohlo to, má nohu kratší. Několikrát měl otřes mozku, má problémy s hlavou. Chtěl by si tu vyléčit nohu, o podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodla matka. Po otci se mu stýská, mají dobrý vztah. V ČR by chtěl pracovat jako řidič, mít vlastní dům. Kdyby se vrátil do vlasti, uviděl by známé, ale chtěl by zůstat zde, chutná mu tu a zatím toho málo viděl. Poté se nachází ve správním spisu nález MUDr. H. z R. n. K. ze dne 13. 6. 2012, s dgn. schizofrenie jiná, lehká mentální retardace. Dne 27. 6. 2012 žalobce v průběhu pohovoru vypověděl, že užívá léky, byl u psychiatra a je objednan na konec července. Hledají nějakého lékaře, chirurga, který

by mluvil rusky. Ve vlasti byl v nemocnici v R., ale tam se mu udělalo špatně, ležel tam půl roku, pak se tam ale musel v r. 2006 vrátit, měl kratší nohu a natahovali mu ji. S hlavou byl naposledy hospitalizován v r. 2010 na podzim a pustili ho na jaře 2011. Bral léky, předepisoval mu je psychiatr, už si nepamatuje, jak se jmenoval. Matka mu vyřídila důchod, nosili mu ho každý měsíc v hotovosti. K psychiatrovi chodil sám, někdy s ním šla matka. Starali se o něho rodiče, táta mu i nyní volá. Táta nosil domů penízky, jezdívali k řece. Dne 13. 11. 2012 byl žalobce seznámen s podkladovými zprávami, které žalovaný shromáždil k jím uváděným důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že nechce nic dodat, ani doplnit. Pohovory s žalobcem probíhaly za přítomnosti jeho matky, která též posléze doplnila do spisu nález MUDr. H. ze dne 19. 11. 2012 s obdobným závěrem shora, s tím, že případná operace možná, s úpravou medikace. Součástí spisu byly pohovory, které byly provedeny s matkou žalobce.

Krajský soud zamítl svým rozhodnutím ze dne 5. 11. 2013 žalobu jako nedůvodnou, žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. Soud po přezkoumání věci neshledal v případě žalobce žádný azylově relevantní důvod a žalobní námitky žalobce hodnotil jako nedůvodné. Žalobce se obrátil s kasační stížností na Nejvyšší správní soud v Brně, uváděl, že tato je podána z důvodu nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v jeho řízení, vady řízení, spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty správním orgánem byl porušen zákon v ustanoveních o správním řízení, což ovlivnilo zákonnost a rozhodnutí žalovaného tak mělo být zrušeno, v neposlední řadě pak pro jiné vady řízení před soudem, když tato měla za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobce trpí schizofrenií, má zlomeninu kyčelního kloubu, má kratší jednu nohu a dle nálezů MUDr. H. z R. n. K. trpí i lehkou mentální retardací, vytýká tak předcházejícímu řízení zejména neudělení azylu z humanitárních důvodů. Odkázal na význam slova humanitární, s tím, že se má jednat o azyl udělený z důvodů, které jsou zaměřeny na základní potřeby a zájmy člověka. Formulace nemá svoji legální definici, nemá ji ani „případ hodný zvláštního zřetele“, dovozuje se však, že se bude jednat o ojedinělý případ, který si zaslouží mimořádný ohled. O udělení azylu pro tento důvod je rozhodováno jen na základě volné úvahy a nelze o něj výlučně požádat, nicméně ze zjištění zdravotního stavu žadatele je nutné se jím řádně zabývat. Žalobce má za to, že byla zkrácena jeho práva, když byly jeho zdravotní potíže bagatelizovány s odkazem na skutečnost, že byl léčen i v zemi původu, správní orgán ovšem nehodnotil, zda postupy lékařů v zemi původu mohou přispět k léčení, či zda zdravotnímu stavu žalobce spíše neubližují. Žalobce si stěžoval na medikamentózní léčbu, která nezabírala a měla značné vedlejší účinky. Žalobcova situace je natolik mimořádná, že si vyžadovala mimořádnou pozornost jak správního orgánu, tak i krajského soudu. Správní rozhodnutí mělo být zrušeno, neboť bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, tedy pro vadu řízení, spočívající v nedostatečném zjištění a zkoumání obsahu léčby v zemi původu žalobce, také sociální pomoci, bez tohoto nelze uzavřít, zda by byl v zemi původu ohrožen na zdraví a životě či ne. Ani správní orgán, ani soud se pak nezabýval dostatečně nálezem MUDr. H., která diagnostikovala schizofrenii a lehkou mentální retardaci, ve vztahu ke způsobilosti žalobce jednat před správním orgánem a soudem, tedy, orgány měly dostatečně zvážit, zda žalobce je schopen samostatně

jednat či zda mu nemá být ustanoven opatrovník k ochraně jeho práv.

Nejvyšší správní soud v Brně o kasační stížnosti žalobce rozhodl pod sp. zn. 6 Azs 25/2013-38 dne 12. března 2014 tak, že rozsudek krajského soudu zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení. NSS shledal jako důvodnou kasační námitku, směřující k nutnosti soudu zhodnotit způsobilost žalobce jednat samostatně před soudem. Odkázal na Úmluvu o právech osob se zdravotním postižením, vyhlášenou pod č. 10/2010 Sb. m.s., která je hlavním výkladovým východiskem, v čl. 12 přiznává zdravotně postiženým osobám právo na právní způsobilost ve všech oblastech života na rovnoprávném základě s ostatními, v čl. 13 pak smluvním státům přikazuje, aby zajistily účinný přístup ke spravedlnosti osobám se zdravotním postižením, mj. i prostřednictvím procedurálních úprav, s cílem usnadnit zdravotně postiženým osobám účinné plnění jejich rolí v soudním řízení. Evropský soud pro lidská práva ve vztahu k čl. 6 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod judikoval, že libovolné zbavení či omezení způsobilosti k právním úkonům mentálně postižené osoby může porušit např. její právo na přístup k soudu či právo na soukromí. Je proto potřeba individuálně hodnotit každý případ zvlášť, s tím, že lidskoprávní mezinárodní instrumenty v poslední době směřují k tomu, aby příslušné státy mentálně postiženým osobám v mezích jejich zdravotního stavu přiznávaly co nejvíce právní autonomie. NSS pak připomněl Deklaraci práv osob s mentální retardací i nálezy Ústavního soudu, s tím, že pokud je fyzická osoba zdravotně postižená do té míry, že v důsledku svého zdravotního stavu není schopna řádně hájit svá práva, a není proto procesně způsobilá, je nutné, aby státní orgány této osobě ustanovily k ochraně jejích práv opatrovníka. Takový akt nesmí pak být vnímán pouze jako akt ve prospěch účastníka, nýbrž i jako autoritativní akt státu, jenž účastníkovi brání stát u soudu samostatně. Státní orgány mají současně povinnost respektovat ústavní příkaz nedotknutelnosti lidské důstojnosti a práva na přístup k soudu (zde odkaz na čl. 10 a 36 Listiny), opatrovník pak smí být ve světle zásady minimalizace zásahů do základních práv ustanoven jen takové zdravotně postižené osobě, vyžadují-li to okolnosti konkrétního případu a u níž je tohoto institutu nezbytně třeba za účelem ochrany jejích práv. NSS poukazuje na ust. § 103 o.s.ř., a to ve vztahu k ust. § 64 s.ř.s., kdy soud kdykoli za řízení přihlíží k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé a ve správním soudnictví přiměřeně použije úpravu části první a třetí o.s.ř. Procesní způsobilostí pak dle § 33 odst. 3 s.ř.s. je nadán účastník, způsobilý samostatně činit v řízení úkony v tom rozsahu, v jakém má způsobilost vlastními úkony nabývat práv a brát na sebe povinnosti, tato úprava navazuje na hmotněprávní úpravu občanského práva a činí procesní způsobilost závislou na způsobilosti k právním úkonům. U cizích státních příslušníků se způsobilost osoby k právům a právním úkonům řídí právním řádem státu, jehož jsou příslušníky (§ 3 odst. 1 a 2 zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, ve znění účinném do 31. prosince 2013), resp. právním řádem státu, kde se nachází místo obvyklého pobytu cizince (zákon č. 91/2012, o mezinárodním právu soukromém, § 9) – účinný od 1. ledna 2014. NSS odkazuje na ust. § 35 odst. 1 s.ř.s. a § 29 o.s.ř. a uvádí, že z judikatury plyne, že jakmile vzejde soudu pochybnost o procesní způsobilosti účastníka řízení, musí soud danou skutečnost postavit skutkově na jisto, neboť jde o podmínku řízení, pokud pak nabyde přesvědčení, že tato podmínka řízení není splněna, je na místě

postup dle § 104 odst. 2 věty první o.s.ř. (ve spojení s § 64 s.ř.s.). Soud má povinnost učinit potřebná vhodná opatření, s cílem odstranit tento nedostatek podmínky řízení, má možnost dát podnět opatrovnickému soudu, jestliže účastník doposud nemá zákonného zástupce, procesně nezpůsobilému účastníku může pro řízení ustanovit opatrovníka.

Nejvyšší správní soud pak s odkazem na správní spis v této věci poukázal na dvě lékařské zprávy (z 16. 6. 2012 a 19. 11. 2012) lékařky MUDr. Z. H. se specializací psychiatrie, která diagnostikovala jako zdravotní postižení žalobce lehkou mentální retardaci a schizofrenii. Dle těchto zpráv je orientován osobou a situací dobře, časem a místem částečně a jeho osobnost je simplexní. Další pochybnosti o způsobilosti žalobce samostatně jednat ve správním řízení pak potvrzuje žádost matky žalobce, která správní orgán žádala o povolení své přítomnosti při úkonech v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany svého syna, s odůvodněním, že je i přes svoji zletilost z hlediska mentálního rozvoje na úrovni dvanácti- až třináctiletého dítěte. Správní orgán žádosti vyhověl a matka se účastnila veškerých úkonů v řízení, kterým byl žalobce osobně přítomen. Její tvrzení o mentální vyspělosti žalobce potvrzuje i odborná literatura, která stupeň lehké mentální retardace označuje za závažnou poruchu osobnosti, kdy v dospělosti jedinec dosahuje IQ 50 – 69, což odpovídá mentálnímu věku 9 – 12 let. Popsané skutečnosti tedy svědčily ve svém souhrnu o nedostatku procesní způsobilosti žalobce jako účastníka řízení. Případné pochybnosti nemohlo oslabit ani to, že žalobce se obrátil k soudu s česky formulovaným návrhem sepsaným na počítači, jehož text byl plně srozumitelný, logicky strukturovaný a bez vnitřních rozporů, tyto vlastnosti měla i ostatní podání žalobce, kterými věcně reagoval na konkrétní přípisy soudu v řízení. Toto, dle přesvědčení NSS, nemohlo ve svém závěru vést k tomu, že žalobce si plně uvědomoval a byl schopen posoudit následky svého jednání v řízení před krajským soudem a že byl plně procesně způsobilý. Soud se přesto jeho způsobilostí procesní nezabýval, i když žalobce nebyl zbaven nebo omezen ve způsobilosti k právním úkonům, neměl žádného zákonného zástupce a k ochraně jeho práv mu nebyl ustanoven právní zástupce, neboť o něj nežádal. Soud tak jednal s žalobcem přímo bez jakéhokoli zastoupení, přestože ze spisové dokumentace vyplývaly skutečnosti, svědčící o nedostatku jeho procesní způsobilosti jako jedné z podmínek řízení. NSS takový nedostatek napravit, žalobci – stěžovateli ustanovil usnesením ze dne 3. března 2014 opatrovníka z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti, dodává, že takto ustanovený opatrovník může vystupovat i v řízení před krajským soudem.

Na posledně uvedené větě výše stavěl krajský soud v průběhu dalšího řízení, kdy se dotázal ustanoveného opatrovníka, zda v dalším souhlasí žalobce s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání, k tomuto postupu dostal souhlas. Ve věci proto soud rozhodl v souladu s ust. § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Tak, jak uvedena výše argumentace Nejvyššího správního soudu v Brně k potřebě ustanovení opatrovníka žalobci v řízení před soudem, soud zkoumal, za situace, kdy v současném řízení je žalobce takto řádně zastoupen, zda takovou ochranu měl žalobce i v řízení správním. Procesní způsobilost je zde upravena ust. §

29 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je v odst. 1 a 2 vázána na svéprávnost a její rozsah. Toto ustanovení dále upravuje možnost vyjádřit se v průběhu řízení i fyzické osobě, která nemá procesní způsobilost a dále upravuje možnost správního orgánu zjistit názor nezletilce na věc, pokud je takové dítě schopno formulovat své názory. Ustanovení § 31 správního řádu upravuje institut zástupce, kterým je zákonný zástupce, opatrovník nebo zmocněnec a ustanovení § 32 pak hovoří o zastoupení na základě zákona a opatrovnictví. Zejména je zde řečeno, že v rozsahu, v jakém účastník nemá procesní způsobilost, musí být zastupován zákonným zástupcem. V odst. 2 tohoto ustanovení pak jsou uvedeny jednotlivé situace, které je potřebné v rozsahu nezpůsobilosti účastníka řízení řešit pomocí ustanovení opatrovníka. V případě žalobce je nepochybné, že byl v době řízení zletilým, nicméně v průběhu správního řízení byla k žádosti při pohovorech přítomna jeho matka. Nefungovala však jako zákonný zástupce, žalobce nebyl omezen ve své svéprávnosti, nastala tak situace, kdy správní orgán sice nebránil matce žalobce, aby byla přítomna při jednotlivých úkonech správního řízení, nicméně ze správního spisu jednoznačně plyne, že před provedením pohovoru byla matka vždy poučena, že v jeho průběhu nesmí přímo zasahovat do jednotlivých otázek správního orgánu a odpovědí svého syna. Po ukončení pohovoru dne 24. 2. 2012 matka žalobce uvedla, že si vyžádala přítomnost u synova pohovoru proto, že syn je díky své nemoci ve skutečnosti na úrovni desetiletého až dvanáctiletého dítěte, není zbaven svéprávnosti, tento problém již začala rodina řešit v Rusku, ale je to složité, proces trvá velmi dlouho, ale zřejmě je to čeká a budou se tím muset zabývat. V rámci druhého pohovoru dne 27. 6. 2012 byla správnímu orgánu předložena zpráva MUDr. H. ze dne 13. 6. 2012, v níž je uvedena dgn. schizofrenie a mentální lehké retardace, v průběhu pohovoru matka dvakrát doplnila synovu výpověď. Dne 13. 11. 2012 byl žalobce seznámen za přítomnosti matky se shromážděnými podklady, matka uvedla, že u psychiatra je to stejné, jako bylo, mají přijít na kontrolu 19. 11. 2012. Nález z tohoto data je opět od lékařky – psychiatra, se stejným diagnostickým závěrem, dne 16. 11. 2012 však již bylo správním orgánem vydáno napadené rozhodnutí. Z uvedených skutečností je patrné, že správní orgán se vážněji procesní způsobilostí žalobce k řízení před správním orgánem nezabýval, ač správní řád např. v § 32 odst. 2 písm. g) takovou skutečnost předpokládá, tedy, že správní orgán v určitých pochybnostech o schopnosti účastníka řízení samostatně a plnohodnotně bránit svá práva, by měl toto zjistit např. na základě znaleckého posouzení, případně vyjádření odborníka. Soud nemůže předjímat opatření, která by správní orgán učinil, nicméně je patrné, že pokud by např. matka žalobce na základě odst. 4 tohoto ustanovení byla ustanovena opatrovníkem, byla by nadána určitými právy, která při prosté přítomnosti u pohovoru s žalobcem neměla. Soud proto z obdobného důvodu, pro který došlo k zrušení rozhodnutí krajského soudu, ruší rozhodnutí správního orgánu, neboť je přesvědčen, že jak prohlášení matky, tak i žalobce, ale i odborný nález lékařky MUDr. H. měl vést správní orgán k závěru, že žalobce sám není plně procesně způsobilý a žalovaný tak měl učinit potřebné opatření, právě na základě výše citovaných ustanovení správního řádu. V dané věci je soud přesvědčen, že došlo k vadě řízení, pro kterou je na místě postup soudu dle ust. § 78 odst. 1 s.r.s., soud tak napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrací k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.r.s., když

ve věci úspěšnému žalobci náklady řízení nevznikly, nebyly účtovány.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 29. července 2014

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně